

прѣхласнахъ и като обуялъ, възви ся стрѣлухо, и му удари еднѣ плесницѣ въ лицето. Куейронъ, безъ да ще да знае и безъ да покаже даже че ся е обидѣлъ отъ това докаченіе, обърнѣ и другѣтъ си странѣ, и кротко пакъ казува му: “Ето, господине, удари ми и другѣ, стига само да помогнешъ на онава злочесто семейство. „

Търговецътъ като блѣснѣхъ отъ тѣзи думы, а още повече отъ юначеското прѣтърпѣваніе на тогова мѣжа, помѣлчѣ малко, и послѣ изведнѣжъ казва му: “Ела подирѣ ми. „ И като го хванѣ за рѣкъ, заведе го при ковчегътъ си та отвори и му посочи всичкытъ си жълтицы и бѣлы пары що имаше вътрѣ па му казва: “Земи колкото щещѣ; давамъ ти волѣхъ. „ Но Куейронъ като нещѣше да земе самъ си нищо, търговецътъ бръкнѣ съ двѣ рѣцѣ въ еднѣ голѣма платнянкѣ пълнѣ съ *пентофрангы*, та сграби колкото можаше и ги тури въ шапкѣтъ му, като